

64371

Оплата почтовую оплачено гуртом.
Należytość pocztową uiszczono guszałtem.

Безплатне число оказове.
Bezpłatny numer okazowy

Наш Лемко

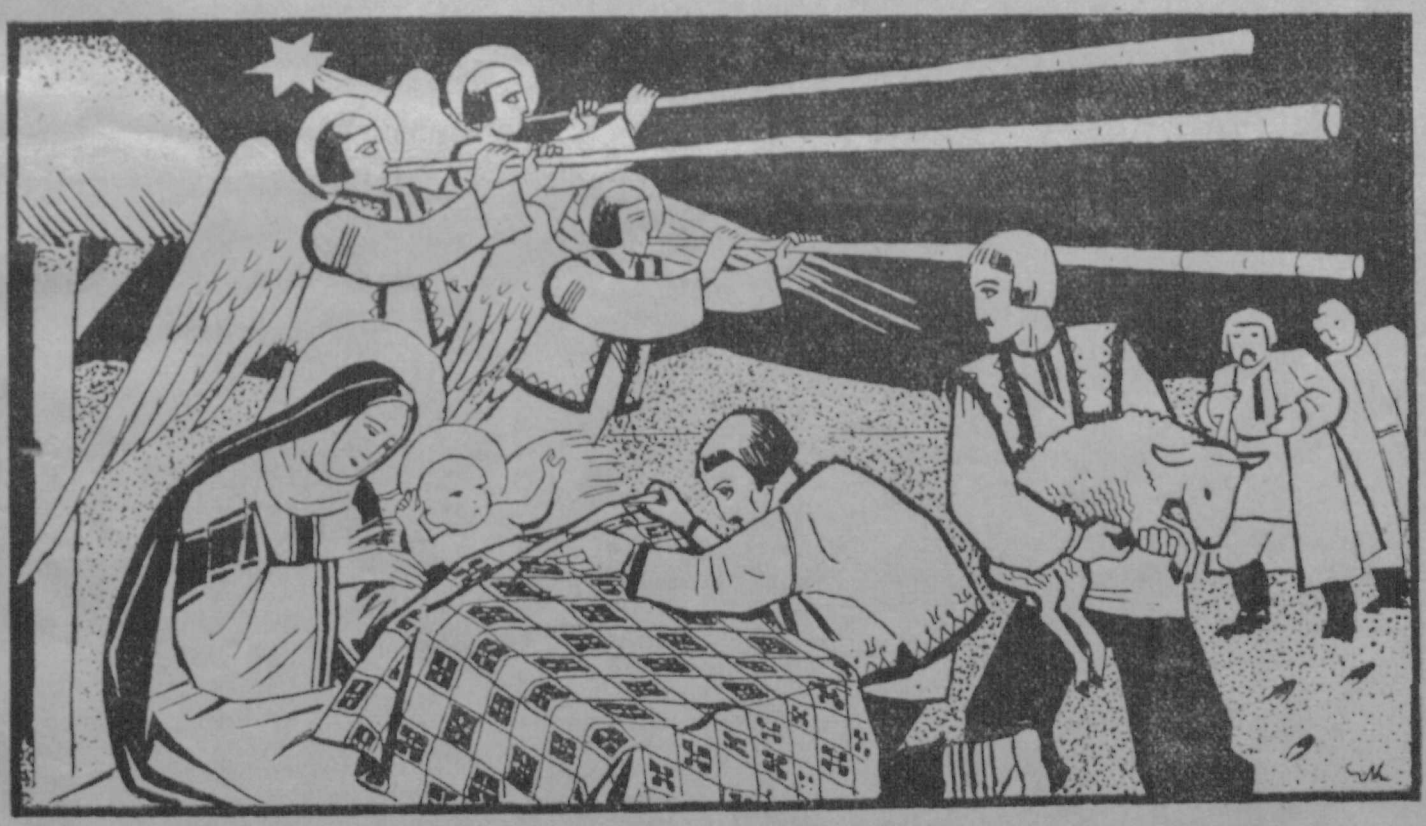

РІК I.

Ч. 1.

<p>Львів, 1 січня 1934 Виходить двічі в місяць. Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 57-90. NASZ LEMKO, LWÓW, RUSKA 18.</p>	<p>ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР. ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Річно 3 зол., Піврічно 1'80 зол., Чвертьрічно 1'— зол. ЗАКОРДОНОМ: Річно 1 ам. дол. або рівновартість.</p>
---	--

Христос Раждаеться!

Лемківська коляда.

(На нуту »Дивная новина«).

Ой, над Лемківщином ясна звізда [світит,	Най Дитягко Боже о нас не за- [биват,	Ой, Ти, Божий Сину, забуд нашу [вину,
(2) То Син Божий ліпшу долю для [нас всіх приносить.	(2) Лем все з нами в смутку в [щестю навів най пребиват.	(2) Дай, би Світло свята Правда, [зійшли в Лемківщину.
А ми, брата Лемки, будме Йому, [мили,	Най ся згляне на нас з неба ви- [сокого,	Вірме вшитки твердо, майме все [то в серці,
(2) Низкий поклін і молитву, не- [сме Му г офірі!	(2) Най поможе х тяжкій біді в [хижи у кожного.	(2) Запанує Світло й Правда у на- [шій земельці.

До наших Читачів.

З нинішнім числом зачинає «Народня Справа» видавати «Нашого Лемка».

Радіймо з того дуже, бо маємо свою газету. Вона є дійсно наша власна. Промовляє до нас навіть нашим говором.

Виходить буде «Наш Лемко» два рази в місяць [кожного 1-го і 15-го], а будемо в тій газеті писати письменницькою мовою і нашим лемківським говором. Письменницькою мовою тому, щоби дати читачам **взірець** поправної мови, такої, якою говорять коло Києва, якою писали наші поети, як: Тарас Шевченко, Іван Франко і нині пишуть всі письменники, та яку ми всі повинні знати.

Читаючи статті написані письменницькою мовою, Лемки пізнають і пересвідчуються, що лемківський говір є і духом і складнею (порядком і укладом слів) рідною дитиною загальної нашої рідної письменницької мови, а не якоїсь

іншої, чужої. А не — Лемки (бо і такі будуть читати нашу газету) пізнають один зі старих і рідних наших говорів, яким є лемківський говір.

Виходить «Наш Лемко» в світ в тій надії, що зайде в кожне лемківське село, під кожду лемківську стріху, до читальні й до кооперативи, на забаву й на весілля, всюди, де лиш бється рідне слово. Врешті, що буде милою розрадою кожної лемківської родини на еміграції.

Тому отворім «Нашому Лемкові» гостинно хату, як наймилішому гостеві та приймим його щиро в родину, хай разом з нами поділяє нашу долю й недолю. Най буде нашим сердечним опікуном, щирим оборонцем і розумним дорадником.

Ставаймо в ряди передплатників «Нашого Лемка», щоби наша громада була, якнайбільша!

Редакція «Нашого Лемка».

Про што буде писати „Наш Лемко“.

«Наш Лемко» буде приносити найважнійши **відомости** зо світа і про життя і розвій цілого нашого народу, а зокрема про нас, Лемків.

Буде показувати нашим людям, што гнеска без науки і школи тяжко дати сой го світі раду і што ми для свого і наших діттих добра, повинні тіж гуртуватися в наших читальнях і кооперативах.

«Наш Лемко» буде давати господарски **поради**, як поліпшити нашу газдівку в горах, штоби легше нам било жити.

Ретельним передплатникам буде давати за дармо **ветеринарни, правничі і лікарські поради**, як наприклад: як вилічити грудку коньови, як вистаратися о спадок по родині в Гамериці, або што робити, аби в грудях не пекло і инши.

Буде друкувати цікави **оповідання** з лемківського життя, **описи** красивих лемківських звичаїв, **новинки, пригоди і жарти**.

Буде писати про життя лемківської **еміграції** в Гамериці і інших краях.

Буде радити, як визискати **богатства**, што сут на нашій землі.

Буде тіж друкувати **дописи** з лемківських сіл, але лем таки, што г них ся нікого поневинні не чер-

нит и таки, штоби другим біла з них наука.

«Наш Лемко» для точних передплатників тіжик придумат дуже цікавих і пожиточних **несподіванок**.

Презто висилайте зараз передплату на «Нашого Лемка»!

«Наш Лемко», то **найтуньша** газета, так, што и найбільшого нашо статі. Коштує річно лем **3 зол.**, піврічно **1.80 зол.** а квартално (на три місяці): **1 зол.**

До «Нашого Лемка» такий адрес:

«Наш Лемко», Львів, вул. Руська 18.

Кобито в нас таке було.

Японія загрожує цілому світові своїм промислом. Японські товари добрі, а при тому дешеві. Можна там дістати 1 кг. найлучших годинників за 30 зл., позолочувані вічні пера за 30 гр. (ці пера в нас коштують до 5 зл.), ровер за 12 зол. добре вбрання за 5 зол.

Коли то в нас так буде?

В Японії мабуть, тому таке все дешево, бо японці мають дешевих китайських робітників з Манджурії.

Поки дурень надумається, то ярмарок скінчиться.

Жа бандрівку.

Ой чуєте людоньки добри,
Несу вам х торбі вельки, скарби,
Приношу вам веселу новину,
«Нашого Лемка» г родину.
Што такого, бале, реку, ся гин

[стало,
Од Востока далекого сонце ся нам

[хказало,
Ци што? — звідатся неседе,

Што того збагнути нияк не годен.
«Та, то я, Гриц Мариндя,

Встав гнеска рано додня,
І иду до вас на гостину,

Возвеселити в хижи родину.
Думав я о тім не од тепер,

Але приходжу на Святий Вечер.
На дівчата споглянути оком.

До стола присістися боком,
Істи з вами оплячки, бобальки
[й губи.

Побесідували з вами, мої любі,
Потім піти з хлопцями на оріхи,

Што сут певно повни міхи.
З колядниками заспівати «Бог

[предвічний...
Най о нас не забиват, Він Всевіч-

[ний.
На Різдво святе грошамися гнити,
Абисте мали чим «Нашого Лемка»

[закупити,
Дати вам моц вістий зо світу,
І порадити, як газдувати од світу,

Нийби* ся вшитко родило аджи на
[камени.

А пінязі, штоби били все х кишени.
З тим приходит од се-

годня Ваш

Гриц Мариндя.

Вожд італійців Мусоліні казав
вибити гроші, на яких є напись:

«Краще бути годину львом, як століт
вівцею-ягнятом».

(т)

Хто очікує, аж хтось призна-
чить йому якусь працю на світі —
умре, поки щось зробіть.

О. Костаревич.

Галицьким Сибіром Тебе звали, Рідна Лемківщино. Забутою країною була Ти досі.

Водами цілющих жерел Твоїх лікуються чужі, Твої власні діти вмирають в нужді.

Зникають ліси з Твоїх чудових верхів, будуються мости із них на битих шляхах далеких, а для Тебе дорогами остають все далі потоки і дебри.

Половину синів своїх Ти вислала за моря шукати долі, бо тісно жити стало.

Опершись о Татри високі стоїш на далекому заході наче на сторожі Великого Народу. Тілом своїм стримуєш століття цілі захланний напір чужих племен.

Знеможена боротьбою, опущена і забута своїми.

Аж коли на вигнання суворе пішли Твої провідники-добровольці, тоді наймолодші з синів Твоїх вибрались до тих братів, що на сході.

І розповіли братам молоді сини про боротьбу Рідної Лемківщини і змалювали долю тяжку країни і розказали, чого бракує на тих селах, у низьких хатах.

А бракувало слова.

Слова, що діла родить великі. Слова твердого, міцного, щоб на весь світ сказало «хто ми». Слова, що з Матір'ю єднає на вік усіх її дітей.

І шлють оце брати братам на поміч у великому змаганні могутнє, серцем печатане слово.

Привітай його, Лемківщино Рідна, привітай «Нашого Лемка» найкращого Твого друга. Від нині Ти, Лемківщино, не забутий кусочок землі, бо з «Нашим Лемком» сини Твої стають у ряді борців за велике будуче цілого українського Народу.

І не служитимуть ніколи Лемки ні Татарам ні Хозарам, а рідній землі.

Америка розпивається.

Зєдинені Держави П. Ам. знесли заборону пити алкоголь.

Заможніші американці виправляли з тої причини всілякі комедії, паради, балі й забави, якби Америка виграла яку велику війну.

З заграниці привезено вже до Америки понад мільон літрів горівки. В Нью Йорку видали вже 10.000 позвонь на продажу алкоголю.

Цікаво чи задовжені фермери й голодні безробітні, яких там є 10. мільонів також гуляють та розпиваються?

Лемківська біда, або о тім што нас гризе.

Не так нам жиєся на нашій Лемківщині, як перед війною. Перше пущали до Гамерики, тяжко хлоп працював, г майнах, але як бив оцадний, міг дашто заробити. Гамерика била для наших бідних газдів великов підпорів.

За Австрії ходили наши люде на Венгри на заробок, тепер през границу тіж не пущают. Пущали кус до Франції, але и ту ся гвірвало. До Канади і Аргентини не є зашто виїхати, бо шифкарта дорога. Зрештов и там є дос без роботи.

Як видиме, барся нам погіршило презто, што не є де емігрувати.

Другим нещастьом для нас єст тото, што вшитко наше газдівске барс потуняло. Давніше паця продал за 600 зол., а тепер жеби взяв 100 зол. Фабричне стоїт г мірі, а наше б до 10 разів туньше.

Так само з дирвами, худобов и кінми. Вшитко барс туне, а ту податки і асекурація, як за добрих часів.

Презто, што газдівске таке туне, не є откаль взяти гроший, не лем на одіж и обути, але і на тото, што найпрудше треба, то єст на камфіну и сіль. Не гварю о цукер, бо його наш человек ціле життя не видит, хибаль як добрий человек погостит гарбатів. Нераз ани протів хвороти не є.

Неєден купивби сой дзендри (томасини) насіявби коничу, мавби паши дос. І корови ліпшебися доіли. Билоби більше молока и масла. А так той кустрички і млачной трави, штоби вистарчило для коний, а корови мусят доїтися в зимі од сухой вівсяной соломи, а г літі од вигриженой до кореня трави. Презто ціле свое життя постиме тай постиме. Іме лем пісну бандурку з кропом, або з канутом. Рідко коли з квасним молоком. Самизме худі, вибіджени, не маме великой охоти до життя. Лем ся нам хоче спати. Бо, як человек наїється лем бандур, то не можеся рвати до життя. Діти наши боси, обдерти, сині и бліді. Тіжик од маленькості кормите їх лем піснот бандурков.

Земля наша камениста, неуроджайна. Хочеш человек, штоби зародила на вівсяний хліб, и бандурку, мусиш добрі сой кістя наломати, покиль дашто з ньой видусиш. Нераз и тото град вибе.

Гаруєме од свиту до ночи, а не запрацуєме ани на тот кавальчик

хліба, бо на предновок треба докупити, а ту не є откаль.

Тіж барс ся нам дают во знаки кепски дороги. Поїхавби газда на фурманку, на деякий заробок, а ту товди, як ся дашто трафлят, або води велики, або болото и калюжи, або сніги завалят, што не годен ниґде рушитися. Або наклавби сой фуру дров ци запокрутив бельок и повюз, коли хотів до міста. Не годен, бо наши пути повибивани, потічки поперетинали їх здовж и напівперек, а вода так повимивала, што лем шторцак при шторцаку. На такій дорозі, по таких камінях, то лем ся псуют вози, коні підкови ломлят а человеком підгоптує, што аж кольки дістає. Чом по таких дорогах їздиме, кожний о тім знає.

Не вшитко ищи ту описане, але про більше писати не можна.

Тото нам докучат. Така то лемківська біда.

«Наш Лемко» тото вшитко розуміє и знає. Будєся старав тому зараджувати добрим словом и щиром порадам. А тото дуже значит.

НА КОЛЯДУ.

(Лемківська).

Радуйтеся всі люді,
Бо в нас кризує володіє,
Володіє кризує-венда;
Вєдн біда, вєднєв бриндєв,
Від рана, від рана — до ночи.

Пришов до нас володіти;
Хоче нас всіх замучити!
Што би скорше піти гвити —
На віки, на віки-вічнє.

Дай дарунок доходівни-комунальний
Кризусовий, кримінальний,
Мєтєковий, дороговий
Бєре штраф оборотівни!
Де ся рушив — все ти шше —
Як цотвора — руди мшиш;
Од нині, од вчєра та до віка.

Дай му Боже заразу го дворі!
Лєже — не буде смотрив чоловіка,
І злий воздух г коморі —
Най си иде — одкєль пришов
Лєм най би слїду не лишав!

В Еспанії неспокойно.

В трилітній еспанській республіці були в грудні мин. року заворушення проті теперішнього уряду й ладу. Розрухами кермували робітничі комітети праці.

Багато ранених і вбитих. Революціонєри домагалися знесення приватної власности й виступали проті всякої поваги. Урядови вдалося привернути лад. Не знати чи на довго.

О. Костаревич.

Галицьким Сибіром Тебе звали, Рідна Лемківщино. Забутою країною була Ти досі.

Водами цілющих жерел Твоїх лікуються чужі

СКОНФІСКОВАНО

Половину синів своїх Ти вислала з моря шукати долі, бо тісно жити стало.

Опершись о Татри високі стоїш на далекому заході наче на сторожі Великого Народу.

СКОНФІСКОВАНО

Знеможена боротьбою, опущена і забута своїми.

Аж коли на вигнання суворе пішли Твої провідники-добровольці, тоді наймолодші з синів Твоїх вибрались до тих братів, що на сході.

І розповіли братам молоді сини про боротьбу Рідної Лемківщини і змалювали долю тяжку країни і розказали, чого бракує на тих селах, у низьких хатах.

А бракувало слова.

Слова, що діла родить великі. Слова твердого, міцного, щоб на весь світ сказало »хто ми«. Слова, що з Матір'ю єднає на вік усіх її дітей.

І шлють оце брати братам на поміч у великому змаганні могутне, серцем печатане слово.

Привітай його, Лемківщино Рідна, привітай »Нашого Лемка« найкращого Твоїйого друга. Від нині Ти, Лемківщино, не забутий кусочок землі, бо з »Нашим Лемком« сини Твої стають у ряді борців за велике будуче цілого українського Народу.

І не служитимуть ніколи Лемки ні Татарам ні Хозарам, а рідній землі.

Америка розповідається.

Зєдинені Держави П. Ам. знесли заборону пити алкоголь.

Заможніші американці виправляли з тої причини всілякі комедії, паради, балі й забави, якби Америка виграла яку велику війну.

З заграниці привезено вже до Америки понад мільон літрів горівки. В Нью Йорку видали вже 10.000 позволень на продажу алкоголю.

Цікаво чи задовжені фермери й голодні безробітні, яких там є 10 мільонів також гуляють та розпиваються?

Лемківська біда, або о тім што нас гризе.

Не так нам жиєся на нашій Лемківщині, як перед війною. Перше пушчали до Гамерики, тяжко хлоп працював, г майнах, але як бив ошадний, міг дашто заробити. Гамерика була для наших бідних газдів великов підпоров.

За Австрії ходили наши люде на Венгрии на заробок, тепер през границу тіж не пушчают. Пушчали кус до Франції, але и ту ся гвирвало. До Канади і Аргентини не є зашто виїхати, бо шифкарта дорога. Зрештов и там є дос без роботи.

Як видиме, барся нам погіршило презто, што не є де емігрувати.

Другим нещастьом для нас єст тото, што вшитко наше газдівске барс потуняло. Давніше паця продав за 600 зол., а тепер жеби взяв 100 зол. Фабричне стоїт г мірі, а наше 6 до 10 разів туньше.

Так само з дирвами, худобов и кінми. Вшитко барс тунє, а ту податки і асекурація, як за добрих часів.

Презто, што газдівске таке тунє, не є откаль взяти гроший, не лем на одїж и обутя, але і на тото, што найпрудше треба, то єст на камфіну и сіль. Не гварю о цукер, бо його наш человек ціле життя не видит, хибаль як добрий человек погостит гарбатов. Нераз ани протів хвороти не є.

Нєсєдєн купивби сой дзєндри (томасини) насїявби коничу, мавби паши дос. І корови лїпшебєся доїли. Бєлобє бїльшє молєка и мєслє. А так той кустрички і млєчнєй трєви, штєбє вєстєрчєло для коний, а корови мусєт дєїтєся в зимї од сухєй вївєсьєнєй солємє, а г лїтє од вєгрєзєнєй до корєнєй трєви. Презто цілє свєє житєя постимє тєй постимє. Імє лєм пїснє бєндурку з крєпєм, абє з кєпєстєм. Рїдкє колє з квєснєм молєкєм. Сємєзмє худє, вєбїдєжєнє, нє мємє вєлєкєй охєтє до житєя. Лєм сє нєм хєчє спєтє. Бє, як члєвєк нєїстєся лєм бєндур, тє нє мєжєся рвєтє до житєя. Дїтє нєшє бєсє, обдєртє, сєнї и блїдє. Тїжєк од мєлєнькєстє кєрмєтє їх лєм пїснєв бєндуркєв.

Зємлє нєшє кємєнєстє, нєурєдєжєнє. Хєчєш члєвєчє, штєбє зарєдєлє нє вївєсьєнїй хлїб, и бєндурку, мусєш дєбрї сой кїстє нєлємєтє, покїль дєштє з нєй вїдєсєш. Нєрєз и тєтє грєд вєбє.

Гєрємє од свїтє до нєчї, а нє зєпрєцємє анє нє тєт кєвєлєчєк

хлїбє, бє нє прєднєвєк трєбє дєкупїтє, а тє нє є откєль.

Тїж бєрс сє нєм дєют вє знєкє кєпєскє дєрєгє. Пєїхєвбє гєздє нє фєрмєнкє, нє дєякїй зарєбєк, а тє тєвдє, як сє дєштє трєфлєт, абє вєдє вєлєкє, абє бєлєтє и кєлєжє, абє снїгє зєвєлєт, штє нє гєдєн нєгдє рєшїтєся. Абє нєклєвбє сой фєурє дрєв цє зєпєкрєтєв бєлєк и пєвєз, колє хєтїв дє мїстє. Нє гєдєн, бє нєшє пєтє пєвєбєвєнє, пєтїчкє пєпєрєтєнєлє їх здєвж и нєпєвєрєк, а вєдє тєк пєвємєвєлє, штє лєм штєрєцєк прї штєрєцєкє. Нє тєкїй дєрєзї, пє тєкїх кємєнєях, тє лєм сє пєсєют вєзє, кєнї пїдкєвє лємлєт а члєвєкєм пїдгєптє, штє аж кєлькє дїстєє.

СКОНФІСКОВАНО

Тото нам докучат. Така то лемківська біда.

»Наш Лемко« тото вшитко розуміє и знає. Будєся старєв тємє зєрєдєжєвєтє дєбрїм слєвєм и шчїрєм пєрєдєм. А тєтє дєжє знєчїт.

СКОНФІСКОВАНО

В Еспанії неспокойно.

В трїлїтнїй єспєнськїй рєспублїцї бєлє в грєднї мїн. рєкє зєвєрєшєннє прєтє тєпєрїшнєго урєдєу ї лєдє. Рєзрєхємє кєрмєвєлє рєбїтнїчє кємїтєтє рєцї.

Бєгєтє рєнєнєх и вєбїтєх. Рєвєлєцїєнєрє дємєгєлєсєя знєсєннє прївєтнєй влєснєстє ї вїстєпєлє прєтє вєськєй пєвєгє. Урєдєвє вєдєлєсє прївєрнєтє лєд. Нє знєтє чї нє дєвгє.

Де може прийти до війни?

Найбільше воєнне напруження є на Далекім Сході й між Німеччиною і Францією.

На далекім Сході на потугу вивчається, Японія. Культурою, організацією, свідомістю, воєнною технікою дорівнюють японці європейським народам. Дотеперішні осяги завдячують здоровим реформам (змінам мікада (цісаря). Мутсугіто з 1889 р. Він завів в Японії європейські порядки й новочасні винаходи. Створив також сильне, карне військо. Завдяки тій європеїзації, здобула Японія на Китаю й на Росії землі кількадесяток рази більші від самої Японії. В 1905 р. виграла війну з таким великаном, як Росією, в 1932 р. здобула на найбільшому народові на світі, на Китайцях Манджурію. — Та тим хоробрі Японці не вдоволяються. Вони бачать, що в Китаю безпорядки, а в Совітах невдоволення поневолених нарідів. Тому по завойованню Манджурії, напевно схочуть поширити свою владу й на большевицький Сибір, що не трудно їм моглоб прийти.

Проти сильної Японії найшли большевики союзника в Зєдинених Державах П. А., які також бояться, щоби Японія не сягнула по їхні острови на Тихому Океані, Філіпіни.

Від малої Японії чуються загрожені большевики й Північна Америка. На тій підставі Зєд. Держави визнали недавно большевиків за правну державу. Так пролетарі подали руку буржуям проти хитрої Японії.

Але то ще не є запорукою мира на далекому Сході, бо між Півн. Америкою, а Японією може ще дійти до порозуміння за ціну здобутків на слабому Китаєви, ба навіть на большевиках.

Тимчасом Японія навіязує дружбу з ворожо наставленою до большевиків, гітлерівською Німеччиною.

Большевиків і Японією старається годити Італія. Вона хоче в одних і других позискати приязнь, щоби здобути ринок збуту для своїх товарів, як полудневі овочі й бавовна.

—o—

Горе Ізраїлю.

Як перед війною жидам велось знаменито, так по світовій війні пруйшла на них чорна година. Німець вже не дається їм визискувати й викидає їх зі своєї землі. Мадяри й Румуни також зачинають протижидівський рух. В Палестині араби бють жидів, через що Англія зменшила там жидівську еміграцію.

Хтось може проливавби котячі

сльози над долею жидів. Нічо їм не станеться. Ось Японія хоче забрати багато жидів до Манджурії, а большевики то прямо дають їм найкращі землі на Україні. Давніше ходили чутки, що навіть Польща мала нароком для них висушити поліські болота. Мойсей може спокійно лежати в гробі, його овечкам нічого злого не станеться.

—o—

Як Митро моцювавсь з морозом?

На дворі искрило, така зяб.

Лем ніс вионачити, а ціпніють дораз баюси. Што лем з того, кой Митро Савків задумав до міста.

Сила ся насуетила Фенна — гварит — не ходь — бо тя суетнику г дорозі заморит! Хто пак букарти буде приодівати? Ци ти світонько не плягує? — воятила на цілу гамбу.

Кой фалечняк не дав си розбєсідувати. Зашмарив сой лем обрічницю на рамя, гнузив кусцьок вівсяника-меренді за пазуху, по підоначував керпчиска фалатьма суканців, засмявся — вей реку, кет лем ня не зіст сес мороз — глупа! тай пішов. Хоц дриляв лем ногами так шварніцько, што гудаци

не втяшби так на гуслях, заєдно шпигало го зяботом кріз нагавчата — попід гуньча. Гарді, кой лем не забивем завязати сой гамбу фацелічатом — меркував си Митро — гкуплю дашто старі, бо не має рянди го Сьвята до Церкви, по бомбосови дітискам, коньче даку свічку, ганьба лем на сіні колядувати без свічки, а кой лем зохабитьсь дака грайцарина, бодай порційча олію до бобальок на Сьвятвечір — стара буде на мя ласкавіша. Часом воркат, того ніт, нього не є — цитьле, небого цить — мене кризус — буде зас пак гарді. Кой ся суетить!

Вей та што з меркунку, кет не шпасує лем мороз. Брез то верго ся Митро сакву, нагорнув до неї з купок каміня; тяжко му кусцьок било. Але кой перешов дакус

Спір Німеччини з Францією доволі старий

До великих воєн між обома державами приходило досить часто від давних часів. Найбільші були за Наполеона й в 1870 р. над Седаном — коли Німеччина побіла Францію на голову й завойовала Альзєцію й Льотарангію. Ну й в наших часах підчас світової війни, коли Франція по стороні Антанти воювала з Німеччиною.

Побіджені над Седаном, Французи набрали великого гніву на Німців і прирекли в душі відплату й відібрання Альзєції й Льотарингії. Свою постанову виконали в 1918 р.

Побиті й принижені підчас світової війни Німці знова собі постановили відпектись Французам. Гнів між обома народами великий. Жадоба німецької відплати ще більша. Знають то Французи й завзято будують воєнні кріпости здовж границі з Німцями.

Побіджені Німці з кожним днем приходять до більшої сили.

Скорше чи пізніше прийде до збройної розправи між обома народами.

В Америці знова ворожать в 1934 р. війну за Поморя. В тім випадку також йшлоби за німецько-французські поракунки.

Німецьке прислів'я каже: «З шапкою в руці перейдеш цілий світ».

* * *

« До праці, яку любемо, стаємо раніше і виконуємо її з присмістю.

стаяна, чівка му ся геть загірла, згорнув лем богородицю на лівой вуху и фацеліча з гамби на шию.

Оповідав пак Митро в хижі, як пережудрував нон мороз — бортака! Напінкався мастива з губами, бабальок з олією; дрилявся лем по соломі з дітисками, аж на Різдво задзвонили.

Зяла тоди Фенця нову хомевку на голову, вичіпчилася, виширила фарбітки, и кой лем ишла до Церкви, шепла г сіньох на ухо Митрусьови — «вйбач мі — вера Боже, бо ям тя лем напастувала часом, хоц и неповинді».

Засмявся Митрище; лишився діздріти худібку, нйй би лем знала, што гнес сядикаль Різдво...

Ю. Т.

—o—

Пильуйте діти!

Бачимо часто малі и шкільні діти, які западають на шкірну недугу, лишай. Хворіє часом на лишай ціле село, малі и великі, повідає — «вишмарилося штоска на гамбі не дає дихати спокійні, лем свербить, бабрається заедно».

Головною причиною тої пошести, є нечистота, уживане одного самого витирала-ручника, поганий-гидкий звичай, як спить ціла родина на однім ліжку, і найгірше, — хтоби не прийшов до хати, бере дітину, гладить-цілує!

Треба тому раз навсе зрозуміти, що бруд в хижі, нечисті страви — зокрема молоко, спільне спання, кислий-гнилий воздух забиває половину малих і шкільних дітей. Противно хата повна сонця, чисті посудини, в міру рух, проста але ріжноманітна страва дає цвіт, красу нашій дітворі. Позбутися лишайв легко! Помагає декому чиста вазеліна, пудер (пуделочко в аптеці платиться 20—50 гр.). Добра є для дітей цинкова мазь, для старших борова. При довгих одначе запаленях шкіри, — лишаях хоронити треба діти від зима — а рівночасно від надмірної горячі; хорі місця смарувати йодиною розрідженою винним спиртом — (на дві часті вина одну йодину) для дорослих пів на пів, присипуючи діточим пудром (ніколи, як роблять — порохом з дерева стін!)

Незвичайно добре висушує лишай нарїст — пасожит дикої рожі (кічий пазур — «ецепеце») — подібний до червоної китички-губки — скрізь росте. Перепалений легко в рурі, або по хлібі в печі на чистий підставці — порошок такий перемішаний з вазеліною, або дуже чистим, перетопленим (не солоним) маслом, прятає лишай за кілька день, відсвіжене дитя веселіє скоро, а старший не буде «оначитися» зайти до читальні-кооперативи.

Газета якої ще не було.

Появилось перше число «Української Ілюстрації». Є то великий прекрасно ілюстрований журнал. Досі між нашими виданнями не було чогось подібного. «Українську Ілюстрацію» можна поставити побіч кожного заграничного журналу. Перше число можна дістати за надісланням 1 зол. на адресу: «Українська Ілюстрація» Львів, Руська 18.

КОНЦІПІЄНТ шукає практики в адвоката. Зголошення до Адміністрації від «Правник».

Загальні Зїзди

Місяць грудень, то час загальних зїздів, майже усіх наших установ. І так відбулися такі зїзди: «Рідної Школи», «Просвіти», ювілей «Союзу Українських Купців» та Загальні Збори кооперативи «Рій».

На всі зїзди приїхали до Львова делегати з краю.

«Рідна Школа» як відомо, то таке товариство, що закладає, утримує й опікується українськими приватними школами. Удержує 53 школи, 3 бурси, 2 фахові курси, 36 збірних лекцій, а в минулому році в літі в часі робіт утримувала 255 діточих садків — з того 8 садків на Лемківщині.

«Просвіті» вже минуло 65 літ. То найстарше й найбільш заслужене наше культурно-освітнє то-

вариство. На зїзді «Просвіти» дуже гарно й розумно промовляли делегати селяни. Були також представники з Лемківщини.

«Союз Українських Купців» то купецька організація. Вже існує 10 літ. Обеднює понад 2000 наших купців, між якими є також лемки, власники приватних склепів. Навіть головою того товариства є п. Гр. Гануляк, лемко з Синіва пов. Сянік.

В грудні м. р. відбулися також Загальні Збори пасічничої кооперативи «Рій» — у Львові. Та кооператива обеднює наших пасічників. Находить місце продажі на мід, який висилає навіть заграницю. До кооперативи «Рій» належать також пасічники з Лемківщини.

До братів на чужині.

Більше, як половина вшитких Лемків жиє х чужім краю. Незавидна доля казала попрощатися з ріднов земляов і ити г далеки сторони глядати ліпшого житя. І так повандрували наши братя далеко за море до Зєдинених Держав, Канади, Аргентини, Бразилії, други зас до Франції, Чехословаччини і ин. країв.

Не легко жиєся тим нашим добровільним вигнанцям. Гарують тяжко, нераз під земляов на тот кавальчик хліба. А думками переносяться до Рідного Краю, до гір, до лісів, до каменистого ґрунту, з котрого мусіли хтікати, до тих низоньких хиж, што їх мусіли лишати. І лем листи пишут до роди-

ни х Старім Краю.

Меджи емігрантами і Рідним Краєм є **духовий звязок**. Аби тот звязок бив, як найживіший, повстає **»Наш Лемко«**, котрий меджи иншим має тот звязок **зміцняти**. Лемківска еміґрація, то жива част **рідної Землі**.

Братя, Лемки, х чужім краю! Ставайте передплатниками **»Нашого Лемка«**! Присилайте нам **списи адресів** наших земляків, де можна би вислати оказови нумери нашої щирої лемківської газети. Порадте знайомому братови заперенумерувати **»Нашого Лемка«**!

Пиште до нас про своє житя на чужині!

Редакція **»Нашого Лемка«**.

Що варто знати газді?

Діти хоронити від перестуди; як немає в що вдягнутися, най сидить в хижі, читає книжочки, слухає гарних оповідань.

Не затикати воронки на ніч, най свіжий воздух входить до хижки. Від свіжого повітря ніхто ще не вмер!

Січку різати коровам двома різакми, довгу; буде довше румгати корова, дасть більше молока. По раннім кормі пускати корови і коні, щоби вигасалися на дворі, в стайні, по жолобах зробити порядок.

Куркам насипати в кутику стайні піску з попелом, най гребуть, гріються, видзьобують з піску камінчики, потрібні до травлення; не перестануть нестися.

Давати крілкам чисту воду, де хто гадає, што крілик не їде. А чом сягає до відерка, або цебра, коли поїтья корови? Не буде зідати замерзків и снігу, який за керпцями наносите на долівку!

Не метати ніколи на сніг врену а перестояну бульбу-бандурку. Від неї гинуть масами пташки, як надзьобуютья. Бульба гіркне на морозі, натягає повно води, твориться пак в волечку пташїм гіркий, гнилий квас, який забиває неповинно наших найбільших приятелів-співаків. Лежать они тому на снізі з отвореними дзьобками.

Робити все в своїому часі, не лишати ніколи **недокінченої праці**; світ і люде цїнять точних і дбайливих газдів.

3 лемківських народних звичаїв

Як обходять Святий Вечір на Лемківщині,

До винішньої днини заховалося на Лемківщині багато цікавих і гарних народних звичаїв. Багато із них походить ще з давних поганських часів. Деякі вже загибають. «Наш Лемко» буде друкувати описи тих мало кому відомих звичаїв, щоби бодай в той спосіб ухоронити їх перед цілковитою загибеллю. Зачнемо від свято-вечірних звичаїв.

У Святий Вечір на Лемківщині переважно стримуються від їди до вечері. Для дітей печуть бараболі. Від варенини мовляв викидаються на шкірі чираки й струпи.

Курам сиплють зерно до мотуза, щоби все трималися купи, а також щоби ціле господарство трималося разом.

В день звичайно хлопці йдуть до саду, де при овочевих деревах, що не хочуть родити, відбувають таку церемонію: Один замахується сокирою, на дерево, а другий відганяє його повереслом. Від того має дерево родити.

До Святого Вечера стараються також повертати дрібні довги.

Жінки не прядуть ані не шпують, тільки порядкують в хаті.

Від полудня йде горячкова підготовка до ладження вечері. Усі в селі стараються найперше запалити в печі, бо з котрого комина дим найперше виходить, гої господар найперше в літі обробиться в полі. На плоті запинають кужіль з верегеном для яструба, щоби цілий рік прями, та не мав коли забирати господарям кури.

Тимчасом в хаті варять такі страви з гіста: «бобальки», «опляшки», «бульки», заможніші також капустині пироги. За омасту служить льняний олій домашнього виробу. Варять ще гриби, горох, кислицю, сушені грушки «на юху», капусту ну й очевидно бараболі на загальну суму дванацяти страв, на памятку, що стільки було святих апостолів.

Коли смеркається, йдуть домашні на потік митися, щоби всі хориби поплили з водою. Того дня вчасним вечером можна стрінуги одних, що вже митються, другі йдуть доперва на потік, а інші вже вертають. В хаті остає звичайно найстарша газдиня. Кождий, що вертає з миття три рази здоровить її словами: «Понайбі на щастя на здоровля» — (скорочене від — помагай Біг у щастю та

здоровлю). Газдиня відповідає тричі: «Дай Боже».

По молитві голова дому й домашні беруть хліб з чісником, на роком печений на ту ціль та сіль і йдуть зі свічкою до стайні нагодувати худобу. Худобині дають скоштувати хліба зі сіллю й кладуть за драбину багату паші. Таку святу вечеру щороку справляють тварині.

По нагодуванні худоби вносять до хати вівсяну соломку на стіл і лавки. На стіль під соломку сиплють овес, а під стіл кладуть ланцюх, леміш і топір на памятку, що св. Йосиф був теслею. Сгіль застелюють білим обрусом, кладуть на нього «книші» та свічку застромлену в горнязі збіжжам, яка представляє вифлеємську звізду. В кути на лаві за столом ставляють скопець з водою. До нього вкидає голова дому з кожної страви по три ложки для худоби. Сідають до вечері. Найперше звичайно їдять «губи» (гриби). За ними йдуть по черзі «бобальки», кислиця з горохом і бараболю і т. д. Капусти майже ніколи не їдять. Кождий скоштує, замішає ложкою й говорить, що не смачна.

Така погорда має причинитися до обильного врожаю в наступному році. Підчас вечері, дають котові їсти «бобальки». Кожда бобалька означає якусь дівчину в селі. Скільки «бобальок» кіт зість, стільки дівчат того року вийде заміж.

По вечері пастухи звязують солом'яним повереслом ложки й кладуть під обрус, щоби в літі корови не тратилися на пасовиську. Гасять також свічку. Коли дим іде в сторону дверей, віщує то хоробу в хаті, або якесь інше нещастя.

Загально також вірять, що хто по вечері обійде три рази хату, той побачить смерть.

По вечері звичайно співають коляди, газди читають св. Письмо та святочне видання газет. Чути по хатах як гримають при товченню горіхів.

Парубки йдуть з вертепом по хатах колядувати. Колядникам дають гроші, або сушені горіхи. Горіхами діляться між собою, а гроші переважно призначають на добродійні цілі пр. на церкву. Денеде й грішми діляться, хоч так не повинно бути. Коляду найкраще призначувати на читальняну бібліотеку.

Чому пухнуть ноги у коней?

Дивується господар, як загляне до стайні й побачить, що понапухали ноги у коня через ніч. За дня — мовляв — ноги були тонкі, як палички, а в ночі набрякнули.

Причиною того є, як кінь напрацюється пр. в лісі — або біжав цілий день в дорозі а до того є вже старий; або знова, як уживано молодого дуже коника — як повідають — «ще без зубка» — до тяжкої праці. Така пухлина не є ще дуже грізна, кінь виспочивається в теплій стайні, ноги самі витончіють. Гірше є, як занедбано у коня груди. На такого коня треба дуже уважати. Не водити його до води, ані не їздити ним, як є болото, або відляж — тає сніг. Груда є вилічима. Перш за все вмити ноги милом-теплою водою, витерти сухим-чистим полотном, заболілі місця смарувати пендзликком, (або звязати разом кілька чистих, гусячих пер) замоченим в спирті, відтак купленою в аптеці — піоктаніною^{*)} смарувати там, де є груда. Не стригти ніколи ніг, бо серсть є на то, щоби хоронити ноги від бруду.

Ноги будуть за короткий час гладкі, здорові, можна буде їхати, куди вигідно.

^{*)} Піоктаніна коштує 9 коп. за 1 грам — вистає 10 грм. (вмішати з одною десятою спирту і натирати).

Чому наші корови планні?

По наших, гірських селах, де лишній родиться овес, а сіна «лем куцьок» — годують господарі корови «шиліячиною».

Зжинають в часі весни молоднича корчів, дерев, скубають по зрубках суху смічку, деруть борівник, малипник. Ріжуть пак на січкарнях і годують корови, «ворожать від голодової смерті». В літі випасє кращу траву кінь, а корови їдять в лісі ріжні зела; цілими часом днями не вертають до стайні. Голодна корова не перебирає — зриває ялину, спасає папороть, сторчки, ріжні гриби-губи.

В осени знова зжинають до подю зелену бандуранку, яка також є дуже шкідлива.

А як прийде зима, зазначають худібку до стайні, не обміркують чи стане паші на січку и мервястої, бідує тоді корова, не доїться, хворіє, дуже часто мочить кровю. В деяких сторонах мочать кровю корови цілими місяцями, а то й роками.

»Газда не знає чом, и така су-ета«. Рада є одначе на все, тільки подумати! Лісова трава має в собі різні соки, смеречина - ялина видає зі себе олійок і запах «етер» папороть, сторчки дражнять про-води покормові; кровні начинька - «жилки» побільшуються, вирки бо-ліють, печінка виділює за багато жовчи, корова стає налякана, сум-на, шерсть їжитья, колтуніє; ко-рова не має охоти до їди, ричить, трясеться, а як виділює моч, вид-ко кров в мочі.

Тому треба раз на все перестати давати коровам — рогаті худобі нездорову, лісову пашу. Дати лі-сове сіно коням, бо кінь, як ка-жуть — зість і терня — а корові дати чисту пашу. Подавати в по-ру, чистити жолоби, поїти всто-ялою водою, а не як досі, просто з пролуби — на ріці — потоці. Че-сати корову що дня, не бити «не галякати» — бо затримує у собі корова зі страху — молоко. Як є сонце, не курить на дворі, пускати корову, телятка на свіже повітря.

На час сильних морозів огатити стайню зі двору, обложити в се-редині гноюм коло вуглів, де най-більше морозить. На двері зало-жити солом'яні, або з ряд лахів за-кривала.

Хто має багато худібки, а ба-чить, що не старчить паші до пів зими, повинен продати гірші шту-ки, а лишити самі гідні - расові - молочні.

Не буде пак в часі переднюку, як найнища буває звичайно ціна — вистоювати цілими днями, по-невірятися і напрошувати на свою працю — по різних торговцях.

Збувають безроги через кооперативи.

Селяни зборівського повіту про-дають свої безроги не кожний о-кремо, а через свої кооперативи. В той спосіб не даються визиску-вати згінникам, що їх дотепер ошукували на вазі до 50 кг. живої ваги. Навіть ціна безріг дещо під-неслася.

Влада й згінники роблять великі перешкоди, але завзятих зборівчан то не відстрашує.

От, така організація збуту не лишень безрог, але й худоби та дров, конечно потрібна на нашій Лемківщині. Тоді напевно не вез-либи ми до міста фіру дров за 1.50 зол..

— **Болюча втрата.** Газета «Ві-сті» приносить сумну вістку про смерть **Юрія Міхневича** уч. VII. кл. гімназії з Вороблика Королівсько-го. Власті не хотіли видати родині тіла помершого, але родина ви-крала його з гробниці в Коросні й поховала в ріднім селі. На похороні було поверх 1000 учасників, переважно сама молодь з околиці, серед якої працював. Так в моло-дім віці пішов до гробу оден з кращих ковалів ліпшої долі Лем-ківщини. Най земля йому буде пе-ром.

— **Нова читальня.** В селі Кінське пов. Березів відкрили читальню «Просвіти» ім. Маркіяна Шашкеви-ча, якої головою є о. Й. Криса. До читальні вписалося 65 осіб, в тому 25 жінок. — Новій читальні бажасмо, як найкращого розвитку!

— **Українець найбільшим сила-чем світа.** Можемо бути горді, бо наш земляк **Гаркавенко** на змаган-нях світових силачів в Берліні по-боров усіх змагунів, висланих туди через всі культурні народи.

— **Над німчиною не вільно зну-щатися.** У Львові заскаржено до суду 30 осіб за те, що знущалися над невинними звірятами. А як-то нераз наші пастухи б'ють худобу камінням, або господарі побива-ють, коней? А то не вільно!

— **Українець виграв 250 тисяч.** Український емігрант в Бразилії О. Прокопович виграв на лотерії 250,000 мільреїв (бразилійські гроші). На польські золоті то дає 125,000 зол. Гарні гроші!

От коби з того трошки дав на науку ремесла бідних лемківських хлопців!

— **Недоля безробітних.** Оноді у Львові один безробітний два рази трівівся. Випив раз фляшку йодину, забрали його до шпиталю й відратували. Опісля знова на-пився йодину і помер.

Через безробіття багато людей відібрало собі життя.

— **Ох, та зима!** Францію навісти-ли такі сильні морози, яких там не памятають найстарші люди. На-колиб повставали з гробу вояки Наполеона, що погибли від зим-на в 1812 р. в поході на Росію, то оповілиби нинішнім кволим французам не о такій ще зимі!

— **Гостра зима.** Через сильні мо-рози у Львові в грудні мин. р. ба-гато людей повідморожувало собі вуха, ноги й руки.

ДОПИСИ.

Святкова велика, пов. Ясло — має красну, свідому молодіж, хлоп-ці и дівчата гуртуються в Амадор-ским Гуртку при кооперативі. Г лі-ті 1933 р. відіграно штуку п. и «Арендар у клопоті», г боіску го-сподаря Байси. Дохід пішов на бу-дову Народного Дому.

В селах на Лемківщині мало де сут Народни Доми. Не є салі на музику, ани на представліня, ани на читальню. А дєрева в горах дас. То само и в Святкові. Дл-ятого святков'яне вибудували дїм на молочарню з більшов сальов.

Кооператива в Святкові розви-вася робрі. Нарід горнеся до книжки і рідной газети. В селі, єст громадска овочева шкілка, што має до 500 щепів. Таку шкілку по-винна сой закладати кожда гро-мада.

З початком того шкільного року барс заболіло святков'янам серце, бо стратили любого учителя.

Чест вам святков'яне, тримайте-ся так дальше!

Завої коло Риманова. Ми побу-дували сами за свої пінязі школу і наши брата прислали нам кус тал-лярів з Гамерики, то далисме хкри-ти школу бляхом. Тепер ходиме и просиме, найби нам дали дакого на-учителя, а они си ани в голові не маю, што наши діти без на-уки виростаю. Од нас дуже наро-да є в Гамеріці і во Франції, то пишут, што зле барс без писма жити го світі. Дайте нам даку ра-ду, прищлійте нам дакого пана, найби нас и нашу дітвору прова-див. Бєсідуют наши гев, што до-брій би здався з «Рідной Школи». А ми би помогли му бідувати ра-зом з нами. Ойже не забудте, а тямте о нас.

Пак зас до вас напишемє

Завійчани.

Нова культурна станиця. Село Суровиця, сянїцького повіту, було на Лемківщині одним з дуже за-цофаних. Газету й книжку мало хто читав. Та на щастя змінилося на краще, бо ось дня 1. грудня 1933 р. за старанням о. Т. Кміци-кевича й дяка Івана Палиці засну-вали в селі чит. «Просвіти». Ріши-ли також збудувати «Народний Дїм» та звернутися о допомогу до земляків в Америці.

До Виділу чит. ввійшли: о. Т. Кміцикевич, як голова, І. Палиця — секретар, Токарський, бібліоте-кар. Новій читальні бажасмо, як найкращих успіхів у праці над піднесенням культурного рівня се-ла.

С. В.

БІРЖА

Платили у Львові, дня 5. 1. 1934.

ГРОШІ.

1 долар ам.	565
1 „ канад.	561 — 565
1 мільрейс браз.	0 50
100 чеських корон	25 50 — 26 —
100 фр. франків	35 —
1 нім. марка	2 11

ЗБИЖА (за 100 кг.)

Овес	9 50
Ячмінь	9 50
Жито	14 —
Пшениця	17 —
Горох пильний	16 —
Лен	
Виса чорна	10 50
Лубін сивий	7 50
Конюшина	
Макух львівний	19 —
Грис жосткий	7 67
Грис пшеничний	8 10
Цибуля	14 00 — 16 00
Чосник	30 00 — 32 50
Гриби за 1 кг.	12 00 — 18 00

ДЕРЕВО.

1 сяга букова	84 —
1 сяга ялова	38 —

РІЖНЕ Й ЦІКАВЕ

40 км. на секунду.

Німецький інженер Герліх винайшов кулю, яка летить 40 км. на секунду. Зі Сянока до Львова залетить протягом 5 секунд, а довкола земської кулі за пів години й 3 мінути.

Пси вмюють говорити й рахувати.

В однім місті в Німеччині є 4 пси, що вмюють відповідати на деякі питання й числити. Ті мудрі пси дають відповідь гавканням і дряпанням ногою. Один професор університету збадав, що мають великі умови здібності. Забобонні селяне з тої околиці вірять, що в псах сидять «нечисті духи», які через них говорять з людьми.

Водна гадюка.

В однім англійським озері завважили довгу на 20 м. потвору о гребенястим хребті. Великаном зацікавилися вчені. Озеро стереже поліція, щоби людність, яка товпиться довкола нього не вбила смока. Тварюка та буде для науки цікавим оказом. Цілий світ пише про те.

А може то лише пущений дурман, щоби стягнути до Англії, богато цікавих, щоби тутки лишили багато грошей?

Як довго тревала подорож з Європи до Америки.

Час морської дороги від берегів старого краю — до краю Колумба, який перший в 1492 році відкрив Америку, тривала в 1801 р. цілих 30 днів. Вже в 1830 р. тривала 18 днів, в 1848 р. тривала 14 днів, у 1856 р. тривала 9 днів, в 1887 р. тривала 6 днів. Тепер переїзджають ту віддаль нові кораблі пересічно в 4 і пів днях. Так що, як порівнати час зперед сто літ, то теперішня дорога триває п'ять разів коротше. Скорше, однак як за півпята дня не перерплив жадень корабель. Натомість перелетіли смілі люде на баллоні «Цепеліні» понад море за 72 години, то є три дні. Англійці, Французи та другі стараються літаками перелетіти ще скорше ту дорогу. Ліндберг перелетів з Америки до Франції за 32 години.

—о—

Зле зі Союзом Народів

Союз Народів вневдовзі розлетиться. Не має в ньому вже Німеччини й Японії, а й Італія грозить виступленням. Дотепер було принайменше над чим радити, бо Гітлер ставив щораз то нові домагання.

Союз Народів не може нічого зробити бо не має сили. Не перешкодив японсько-китайській війні, не погодив Болівію з Парагваєм, не поміг нічо на українські петиції в 1930 р.

За Союзом Народів є Франція й спілка т. є ті, які найбільше скористали підчас світової війни й то найдовше хотять затримати.

Італія радить так змінити статут Ліги Націй, щоби в ній найбільший голос мали найсильніші держави світа, а між ними також і большевики.

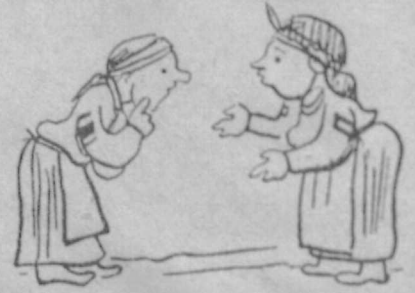
Упадком Союзу Народів журиться також Швайцарія, бо не буде кому приїжджати до Женеви й давати їй великі зиски.

Літак має 30 літ.

В 1903 р. в Америці перший раз відбувся лет моторовим літаком. Лет трівав 12 секунд на шляху 60 м.. Зараз можна літаком летіти без перерви 10 тисяч кілометрів за 70 годин.

Який то великий поступ!

ПОСМІЙМЕСЯ КУС.

Між сусідками.

— Кобисте мені, кумо, позичили кочерги.

— Не можу, кумонько, бо мій також ще не вернув з коршми.

— Хто найбарже тішиться війнов? — Тот, хто ей найбарже боїтсья? — А хтож то такий? — Жиди!

— Як подобався вам тот адукат, штом вам го пораїв?

— Е, та! Гварилисте, што вшитко знає, а він ани не знав, як ся наше село зове.

Мати: Хто зів вшитки, сушени грушки?

Васьо: Я ніт! Я лем коштував.

Знова повезут кльоци

Англія замовила в Польщі більшу кількість будівельного дерева. Рівночасно польські торговці деревом (експортери) дістали в Англії на деревний промисл 1 мільон зол. Знова зачнуть вирубувати ліси у лемківських Карпатах. Знова застукають сокири, й загуркотять вози. Та, щоби не винищити зовсім наших лісів, нашого природнього багатства, треба сейчас садити на зрубі «саджинки». Так роблять господарі, що газдують на своїому ґрунті розумно.

ПИШТЕ по правничи, ветеринарни и лікарски поради, але не забудьте прислати передплату (3 зол. на цілий рік).

ХТО «Нашого Лемка» читає ТОТ дома біди не має.

Присилайте дописи про Ваши села и пиште до нас о вшиткім, што Вам долігат, што г Вас нового и штобисте хотіли знати. МИ Вам у вшиткім ПОРАДИМЕ.

ЦІННИК ОГолошень: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна осьма стор. — 40 зол. Сторінка має 3 шпальти — за 1 мм. на 1-у шпальту — 30 сот. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот. Дрібні оголошення за слово 10 сот.

64371

Після конфіскації другий наклад

Оплату поштовою оплачено гуртом.
Należytość pocztową uiszczono guszałtem.Безплатне число оказове.
Bezpłatny numer okazowy

Наш Лемко

РІК I.

Ч. 1.

Львів, 1 січня 1934

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 57-90.

NASZ ŁEMKO, LWÓW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

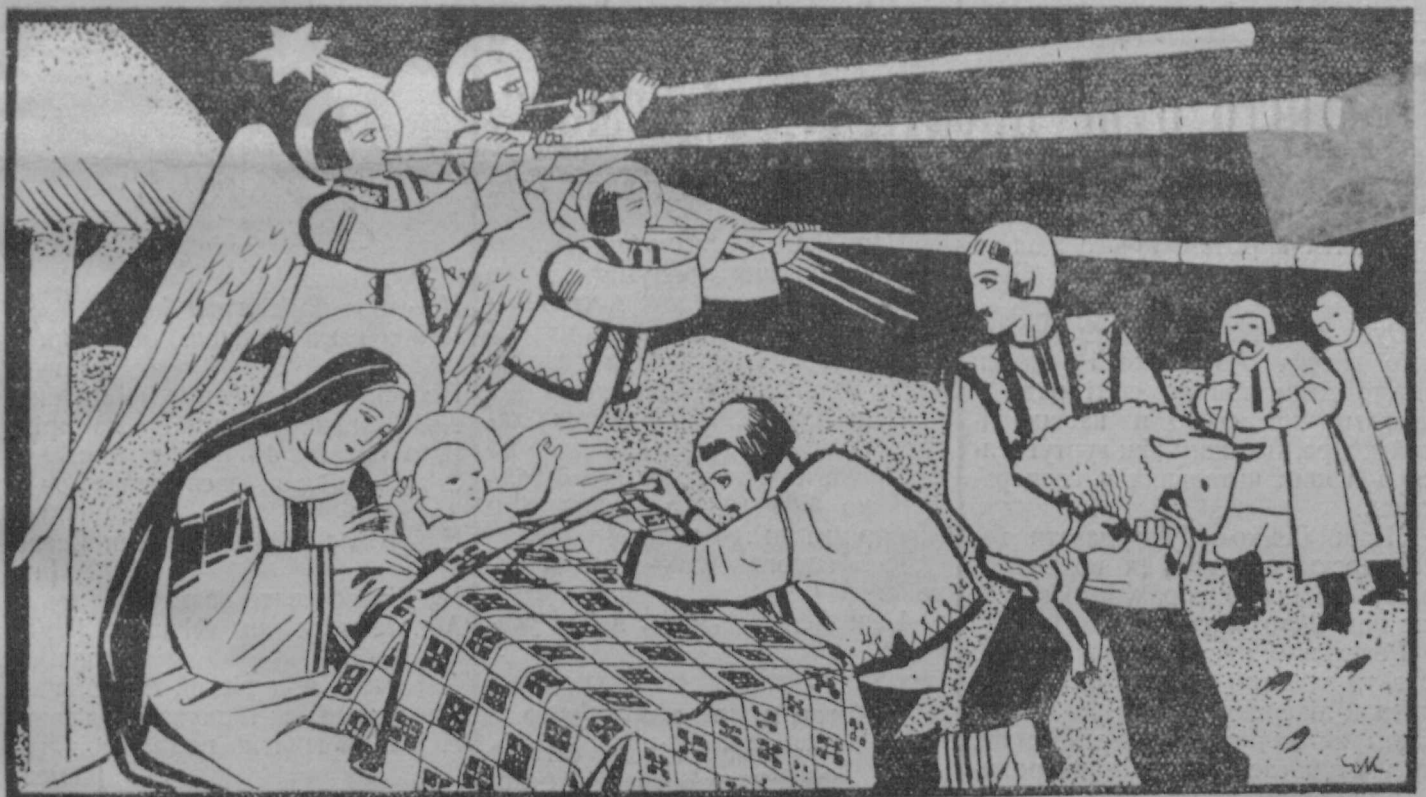
ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 вол., Піврічно 1'80 зол., Чвертьрічно 1'— зол.

ЗАКОРДОНОМ: Річно 1 ам дол. або рівновартість.

Христос Раждаеться!

Лемківська коляда.

(На нуту «Дивная новина»).

Ой, над Лемківщином ясна звізда [світит,	Най Дитягко Боже о нас не за- [биват,	Ой, Ти, Божий Сину, забуд нашу [вину,
(2) То Син Божий ліпшу долю для [нас всіх приносить.	(2) Лем все з нами в смутку в [щестю навів най пребиват.	(2) Дай, би Світло свята Правда, [зійшли в Лемківщину.
А ми, братя Лемки, будме Йому, [мили,	Най ся згляне на нас з неба ви- [сокого,	Вірме вшитки твердо, майме все [то в серці,
(2) Низкий поклон і молитву, не- [сме Му г офірі!	(2) Най поможе х тяжкій біді в [хижи у кожного.	(2) Запаує Світло й Правда у на- [шій земельці.